

Arrest

nr. 101 486 van 24 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2012.

1.3. Op 21 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Charikar (provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. U bent de zoon van G.J.S.(...) (CGVS 12/17300, O.V. 7.540.406) en G.G.K(...) (CGVS 12/17299, O.V. 7.540.400). U heeft nog een minderjarige broer die met jullie naar België is meegekomen.

Uw vader had samen met zijn handelspartner Sharifi een handelszaak in kinderkleding in Charikar. Uw moeder zorgde voor het huishouden. U en uw broer bleven meestal in huis. Als jullie toch buiten kwamen, werden jullie vaak beschimpt of zelfs aangevallen. Op een dag werd uw moeder zelfs door een man aangevallen en geslagen omdat zij geen burka droeg. Voordien al, een jaar voor jullie vertrek, werd u ontvoerd door onbekenden. Na het betalen van een losgeld werd u vrijgelaten. Later eisten onbekenden nog meer geld van uw vader. Indien hij weigerde te betalen, zouden zij u nogmaals ontvoeren. Uw vader vreesde voor de veiligheid van zijn gezin en achtte de tijd gekomen om weg te gaan uit Afghanistan.

Op 17/04/1391 (komt overeen met 07/07/2012) hebben jullie Afghanistan verlaten. Jullie reisden naar Islamabad (Pakistan) waar jullie een eerste vlucht naar Dubai namen. Een tweede vlucht heeft jullie vervolgens naar Milaan gebracht. Met de auto zijn jullie van Italië naar België gekomen. Op 09/07/2012 gingen u en uw ouders asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie leven doorlopend in gevaar is, getuige de ontvoering en de bedreigingen waarvan uw familie het slachtoffer werd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor, alsook de taskara van uw moeder en het militair boekje van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw vader. In de beslissing van uw vader wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielerlaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat jullie onvoldoende op de hoogte blijken van de politieke situatie in jullie beweerde regio en land van herkomst. Zo weet u niet wie Ghulam Sediq is. Nochtans blijkt uit de informatie dat de man al sinds minstens 2002 de burgemeester van Charikar is. Een bron uit 2010 vermeldt dat de man nog steeds de burgemeester is van de stad waar u zou hebben gewoond. Ook uw vrouw (CGVS, vrouw, p.6) kent deze Ghulam Sediq niet. Verder blijkt tijdens het gehoor dat jullie kennis altijd heel erg op de vlakte blijft. Zo kent u wel gouverneur Abdul Basir

Salangi maar u heeft geen idee waarom hij eertijds werd ontslagen als hoofd van de politie van Kabul (CGVS, p.4). Wellicht zal men ook in Charikar op de hoogte zijn van de feiten die tot zijn ontslag leidden, met name zijn betrokkenheid in de illegale onteigeningen in Shir Pur waar driehonderd huizen moesten wijken voor de nieuwe woningen van krijgsheren. Uw vrouw heeft overigens geen idee wie de gouverneur van Parwan is (CGVS, vrouw, p.6), wat eveneens opmerkelijk is. Uw zoon stelt voorts dat Sayed Khel het hoofd van de politie van Parwan is maar hij weet niet waarvan de man werd beschuldigd (CGVS, zoon, p.7). De informatie geeft aan dat Sayed Khel in 2010 beschuldigd werd van de illegale inbeslagname van gronden in Barikab, een zaak waarin ook weer de naam van gouverneur Salangi werd genoemd. Behalve Salangi en Sayed Khel kent uw zoon geen namen van bekende of invloedrijke mensen in Charikar (CGVS, zoon, p.7). Uw vrouw zegt helemaal geen namen van mensen in Charikar met enige bekendheid te kennen (CGVS, vrouw, p.6).

Voorts is het uw vrouw geheel onduidelijk wie mensen als Ahmad Shah Massoud en Gulbuddin Hekmatyar zijn (CGVS, vrouw, p.6). Nochtans zijn dit twee krijgsheren die grote bekendheid genieten in Afghanistan. Massoud, vermoord in 2001, wordt elk jaar herdacht. Gulbuddin Hekmatyar staat tot op heden bekend om zijn strijd tegen de Afghaanse autoriteiten en de buitenlandse strijdkrachten. De partij van Gulbuddin Hekmatyar, volgens de informatie één van de invloedrijke partijen in Parwan, kent u al evenmin (CGVS, p.4). Verder meent u dat de laatste presidentsverkiezingen in 1385 (2006) werden gehouden. Dat de recentste verkiezingen in 2009 werden gehouden en dat de tegenkandidaten van Karzai niet mensen als Fahim en Rahim Wardak waren (zoals u meent, p.10) maar luisterden naar de namen Abdullah Abdullah en Bashar Dost (personen die u dan weer niet kan situeren, p.9), weet u niet (CGVS, p.10). Ook uw vrouw weet niet wie Abdullah Abdullah is, terwijl de man toch de belangrijkste opposant van Karzai is en in 2009 nog tweede werd bij de presidentsverkiezingen (CGVS, vrouw, p.9).

Ook jullie kennis van de Sikh vertegenwoordiging lijkt nagenoeg onbestaande. U verklaart bijvoorbeeld dat Anar Kali voor de Sikhs in het parlement zetelt maar u meent dat deze vrouw vijf, zes of zeven jaar geleden verkozen werd (CGVS, p.10). Dit klopt niet: Anar Kali werd verkozen bij de recentste parlementsverkiezingen van 2010. Het is bovendien merkwaardig dat u, toen u in Charikar zou hebben gewoond, nooit hoorde over Pritpal Singh, een van de twee Sikh kandidaten voor deze parlementsverkiezingen (CGVS, p.10). Wat dit betreft, kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw geen idee heeft wie mensen als Anar Kali, Pritpal Singh en Avtar Singh zijn (CGVS, vrouw, p.9), terwijl deze mensen stuk voor stuk belangrijke vertegenwoordigers zijn of zijn geweest van de Sikhs in Afghanistan. Zo zetelde Avtar Singh in de senaat, was Pritpal Singh zoals hierboven reeds vermeld een kandidaat bij de nationale parlementsverkiezingen van 2010 en geraakte Anar Kali verkozen bij diezelfde verkiezingen. Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat jullie zeer weinig weten over lokale politieke machthebbers, over de politieke situatie in Afghanistan in het algemeen en over de politieke vertegenwoordiging van de Sikhs in Afghanistan. Dit is een eerste opmerkelijke vaststelling die erop wijst dat jullie niet in Charikar hebben gewoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen over de algemene situatie in deze regio op tal van punten vaag en in strijd met de aanwezige informatie zijn gebleken. Zo is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van meer dan vierhonderd Koreaanse soldaten en medewerkers van het provinciaal reconstructieteam in Charikar (CGVS, p.8). Hun nieuwe basis in Charikar, die ondermeer in januari 2011 onder vuur werd genomen, kent u evenmin (CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u de aanwezigheid van deze Koreanen niet heeft opgemerkt. Uw zoon zegt niet te weten sinds wanneer de Koreanen in Charikar zijn maar verklaart wel op de hoogte te zijn van de recente bouw van een ziekenhuis door de Koreanen (CGVS, zoon, p.4). Of er voorheen al dan niet een ziekenhuis bestond in de stad, kan uw zoon dan weer niet verduidelijken. Uw zoon zegt "misschien wel, ik herinner het mij niet" (CGVS, zoon, p.4). Op dergelijke eenvoudige vragen mag een duidelijk antwoord worden verwacht. Eveneens merkwaardig is dat uw vrouw niet weet of de luchthaven van Bagram, volgens de info op nauwelijks elf kilometer van Charikar, al dan niet in gebruik is (CGVS, vrouw, p.3). Nochtans is dit een zeer belangrijke basis van de Amerikaanse strijdkrachten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook jullie kennis van de Afghaanse media bijzonder fragmentarisch is, wat mag verwonderen daar vooral het leven van uw vrouw en zoon zich bijna uitsluitend binnenshuis zou hebben afgespeeld. U stelt dat jullie een radiotoestel hadden maar de lokale zender Dunya is jullie onbekend (CGVS, p.8). Dat u zelf niet vaak naar uw radiotoestel luisterde, lijkt hiervoor geen afdoende verklaring. Geconfronteerd met de naam Sada-i-Sulh, de andere lokale zender die Charikar rijk is, blijkt dat u ook deze zender niet kent (CGVS, p.8). Dit is opmerkelijk. Het station werd oorspronkelijk gerund door Zakia Zaki, een vrouwelijke journaliste die in 2007 door de Taliban om het leven werd gebracht. Zelf meent u dat deze Zakia Zaki een presentatrice van het televisiejournaal of een verslaggeefster was. U herhaalt dat zij voor de televisiezender Tolo of Ariana werkte (CGVS, p.8), wat niet correct is. Dat u enerzijds wel weet heeft van de moord op deze vrouw maar u vergist in het medium waarvoor zij werkte, duidt erop dat u uw oppervlakkige kennis via derden

heeft verworven. U lijkt dit overigens ook toe te geven wanneer u zegt: "ze zeiden dat ze van de televisie is" (CGVS, p.8). Van iemand die in Charikar zou hebben gewoond, mag omtrent dit incident correcte informatie worden verwacht, te meer de dood van deze vrouw internationale weerklank kreeg. Overigens is er nog een derde lokaal station, met de naam Qarabagh radio, dat ondanks het zwakke signaal eveneens door de mensen van Charikar wordt beluisterd. Als het Commissariaat-generaal aan uw zoon vraagt of hij dit station kent, blijkt dit evenmin het geval (CGVS, zoon, p.5). Uw vrouw is ook niet op de hoogte van het bestaan van de zenders Dunya en Sada-i Sulh (CGVS, vrouw, p.7). Overigens blijkt uit een onderzoek dat de mensen in de eerste plaats naar Radio Afghanistan luisteren, gevolgd door Azadi, BBC en Radio Qarabagh. Geen van de zenders wordt door uw vrouw of uw zoon genoemd als naar namen van zenders wordt gevraagd. Jullie blijken slechts één zender te kennen, met name radio Arman, door uw vrouw overigens radio Alman genoemd (CGVS, vrouw, p.8). U zegt verder dat jullie een televisietoestel hadden. Het mag dan ook verbazen dat u (CGVS, p.8) en uw vrouw (CGVS, vrouw, p.7) nog nooit van de lokale televisiezender Basharat hebben gehoord. Gevraagd naar namen van mensen die bekend zijn van televisie, blijkt uw zoon er geen enkele te kennen (CGVS, zoon, p.5). Gevraagd naar namen van televisieprogramma's noemt uw zoon dezelfde twee programma's (CGVS, zoon, p.5) die ook al door uw vrouw werden vermeld (CGVS, vrouw, p.8). Behalve "het nieuws" zijn andere programma's hem niet bekend (CGVS, zoon, p.5). Van iemand die zijn hele leven binnenshuis zou hebben doorgebracht, mag hieromtrent meer informatie worden verwacht.

Nog tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat jullie kennis van een aantal recente gebeurtenissen in Charikar eveneens onvoldoende is. Zo verklaart u op de hoogte te zijn van enkele incidenten in de stad Charikar maar uw verklaringen hieromtrent zijn wederom bijzonder vaag. U heeft het bijvoorbeeld over een grote protestactie tegen de verkeerspolitie van Charikar. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom er werd geprotesteerd, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.7). U heeft het verder over de aanval op het provinciehuis en provinciegouverneur Salangi maar u situeert die aanval twee maanden voor uw vertrek, dus ergens begin mei 2012. Nochtans toont de informatie aan dat deze aanval veel eerder, met name op 14/08/2011, gebeurde. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of deze aanval op het provinciegebouw (die negentien mensenlevens eiste) in de ochtend of 's avonds begon, stelt u dat u niets van de aanval merkte (u luisterde thuis naar muziek met enkele vrienden) maar dat het nieuws 's avonds via het journaal vernam (CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk, te meer u in het stadscentrum van Charikar zou hebben gewoond, er diverse bommen tot ontploffing werden gebracht en de vuurgevechten tussen Taliban en ordetroepen een uur duurden. Dat u deze feiten pas 's avonds via het journaal zou hebben vernomen, is niet geloofwaardig. Verder vermelden de op het Commissariaat-generaal aanwezige bronnen dat er in Charikar een nieuw park geopend werd. U blijkt ook hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS, p.8). Het is niet geloofwaardig dat iemand die als winkelier volop aan het openbaar leven zou hebben deelgenomen, van dit soort zaken niet op de hoogte zou zijn.

Ook enkele verklaringen met betrekking tot aspecten die onder de noemer "dagelijks leven" kunnen worden gecatalogeerd, kunnen niet overtuigen. Zo maken u en uw zoon een schets van de onmiddellijke omgeving waar jullie zouden hebben gewoond. Het is ten eerste merkwaardig dat jullie exact dezelfde herkenningspunten op deze schets noteren: een beek, een moskee, de gurdwara en het cinemagebouw. Nog merkwaardiger is evenwel dat u jullie huis aan de kant van de weg waar de daramsal is, situeert (zie schets), terwijl uw zoon het huis aan de andere kant van de weg, achter de moskee, situeert (zie schets). Dergelijke tegenstrijdigheid roept eveneens vragen op.

erder zegt u dat u een handelszaak in kinderkledij had maar uw verklaringen over uw leveranciers overtuigen niet. Gevraagd naar namen noemt u "Haji Herati" (of Haji uit Herat), Safaruddin en na enig nadenken nog ene Jawed. De volledige namen van deze mensen kent u niet (CGVS, p.6). U zegt dat u en uw partner ook leveranciers uit Kabul hadden maar u weet niet wie zij zijn (CGVS, p.6). U argumenteert dat uw partner zich meer met die dingen bezig hield en dat u zich op de verkoop toespitste. Gevraagd naar namen van enkele van uw goede klanten, blijkt u er geen te kennen. Dat uw klanten vooral vrouwen waren en dat het ongepast is om hun namen te vragen (CGVS, p.6), overtuigt maar deels. Als het Commissariaat-generaal informeert naar namen van andere winkeliers op de bazar, blijkt u slechts één andere persoon te kennen (CGVS, p.6). Als u werkelijk jarenlang dergelijke zaak in Charikar zou hebben uitgebaat, kan worden verwacht dat u omtrent dit soort zaken een gedetailleerder en spontaner relaas brengt.

Jullie verklaren verder dat een leraar dagelijks naar jullie huis zou zijn gekomen om uw zonen te onderwijzen. Als u wordt gevraagd hoe u die man leerde kennen, zegt u dat hij gekend was in de regio en les gaf in een school. Welke school dit was, kunnen u (CGVS, p.7) en uw zoon (CGVS, zoon, p.4) niet zeggen. Evenmin weet uw zoon iets meer over deze man die al twee jaar elke dag bij jullie thuis zou zijn langs geweest (CGVS, zoon, p.4). Het lijkt nochtans niet abnormaal dat met dergelijk iemand een vertrouwensband ontstaat. Het is voorts merkwaardig dat u beweert dat jullie in het stadscentrum van Charikar woonden maar dat uw zoon de dichtstbijzijnde school op ongeveer een half

uur afstand schat (CGVS, zoon, p.3). Uw vrouw kent dan weer geen enkele naam van een school in Charikar (CGVS, vrouw, p.9). Dat dit zaken zijn die haar niet interesseerden en dat zij altijd binnen bleef, volstaat niet als argumentatie. Uw vrouw verklaart elders ook dat zij tot twintig jaar geleden wél naar buiten kwam, dat de situatie toen goed was en dat zij contacten met andere mensen had (CGVS, vrouw, p.5). Ook over jullie burens leggen jullie bijzonder summiere verklaringen af. Alle drie zeggen jullie dat de burens Farhad en Gul Jan heetten. Hun zoon zou Jawad zijn. Echter, als het Commissariaat-generaal aan uw vrouw vraagt wat het beroep van Farhad was, blijkt zij dit niet te weten (CGVS, vrouw, p.10), hoewel uw zoon verklaart dat Gul Jan en uw vrouw vriendinnen waren (CGVS, zoon, p.7). Uw zoon is evenmin op de hoogte van de beroepsactiviteiten van Farhad (CGVS, zoon, p.7), hoewel diens zoon Jawad zijn enige vriend in Charikar zou zijn geweest (CGVS, zoon, p.3). Telkens opnieuw blijkt jullie relaas weinig doorleefd en spontaan, wat jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Tijdens het gehoor is duidelijk geworden u en uw gezinsleden op tal van andere vlakken niet beschikken over een normale kennis die mag worden verwacht van een inwoner van Parwan. Zo kent uw vrouw geen enkel van de andere districten van de provincie Parwan. Zij noemt elders Pul-i Khumri maar zij weet niet dat dit de hoofdplaats van de provincie Baghlan is. Zij meent zelfs dat Pul-i Khumri in Kabul ligt. Zij noemt nog Mazar-i Sharif maar geconfronteerd met de naam van de provincie waarvan dit de hoofdstad is, blijkt zij deze provincie (Balkh) niet te kennen (CGVS, vrouw, p.6,7). Dit alles is zeer merkwaardig voor iemand die altijd in Parwan zou hebben gewoond. Nog tijdens het gehoor blijkt uw vrouw niet eens te weten welke kleur een Afgaanse nummerplaat heeft (CGVS, vrouw, p.10). Van een bewoner van een stadscentrum kan worden verwacht dat deze een antwoord op dergelijke eenvoudige vraag kan geven. Verder weet uw zoon niet welke bevolkingsgroepen in Afghanistan de sjiiitische geloofsstrekking aanhangen en is het hem niet bekend dat de Taliban soennieten zijn (CGVS, zoon, p.6). Nochtans kan niet worden ontkend dat religie een bijzonder belangrijk thema en twistpunt is in de Afgaanse samenleving. Dat jullie geen antwoord hebben op enkele eenvoudige vragen met betrekking tot dergelijke zaken, is eens te meer een aanwijzing dat jullie herkomst uit Charikar niet geloofwaardig is.

Tot slot dient te worden gewezen op jullie merkwaardige houding als gevraagd wordt naar welke landen de vele duizenden Sikhs die ooit in Afghanistan woonden, gevlucht zijn. Uw vrouw zegt dat zij ooms en tantes heeft die twintig jaar geleden Afghanistan verlieten. Zij beweert niet te weten waar zij naartoe zijn gegaan. Evenmin zegt zij te weten naar welke landen de andere Sikhs uit onder meer Charikar zijn vertrokken. Zelfs als het Commissariaat-generaal haar confronteert met de info die stelt dat velen naar India en in mindere mate naar Pakistan verhuisden, doet uw vrouw alsof dit een haar onbekend gegeven is (CGVS, vrouw, p.4). Ook uw zoon zegt niet te weten waar de Sikh families van Charikar naartoe zijn gegaan (CGVS, zoon, p.6) en zelf beweert u ook niet te weten naar welk land uw ooms aan moeders kant twintig jaar geleden zijn gevlucht (CGVS, p.9). Dat jullie zichzelf wat dergelijke zaken onwetend verklaren, is niet geloofwaardig.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel overbodig gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Charikar, blijkt tijdens het gehoor overduidelijk dat aan jullie relaas inderdaad geen geloof kan worden gehecht. Zo situeert u de ontvoering van uw zoon een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw zoon nog dat hij acht of negen maanden voor het gehoor werd gekidnapt (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Verder blijkt uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw vrouw de ontvoering van uw zoon geheel onvermeld lieten. Dit is eveneens zeer merkwaardig. Dat jullie bijzonder bondig moesten zijn en dat jullie enkel de directe vluchtaanleiding vermeldden, zoals jullie advocaat opmerkt (CGVS, p.5), overtuigt hoegenaamd niet. Dergelijk relaas bevestigt alleen maar dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nihil is.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afgaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in

uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw militair boekje betreft een document dat in april 1987 werd uitgereikt en dat bijgevolg geen bewijs levert voor uw verblijf in Afghanistan in de afgelopen decennia. Hetzelfde kan worden gezegd van de taskara's van uw vrouw en van uw zoon die respectievelijk in 1976 en 1990 werden uitgereikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat hij een eigen asielaanvraag indiende met eigen motieven en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop niet op afdoende wijze geantwoord heeft.

2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker en afdoende gemotiveerd heeft door te verwijzen naar de beslissing van diens vader. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader G.J.S.. Zelfs in zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij in hoofdzaak verwees naar de asielaanvraag zoals ingediend door zijn vader (zie verzoekschrift, p. 3 - 4). In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift tevens aanvoert dat hij persoonlijk slachtoffer is geworden van feiten, slagen en verwondingen, en ontvoering door onbekenden ten gevolge van zijn religieuze overtuiging, wijst de Raad erop dat ook dit beweerde vervolgingsfeit van de ontvoering in overweging werd genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag van zijn vader.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker is aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van zijn vader en die steun vindt in het administratief dossier.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 101 483 van 24 april 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.J.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een “eerste middel”, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, hekelt verzoeker het veralgemeend karakter van de bevindingen van de commissaris-generaal nopens Afghanen in het buitenland. Deze algemene beschouwingen staan immers niet toe een individueel dossier op te maken. Verzoeker tracht voorts de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waarbij hij verwijst naar zijn politieke desinteresse, zijn beperkte algemene ontwikkeling en geschooldheid, zijn teruggetrokken bestaan en vervreemding van de Afghaanse samenleving. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hier geen of onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Hij laat gelden dat zelfs in België de meerderheid van de bevolking niet eens weet wie hun burgemeester is, laat staan de bevoegde gouverneur, en vervolgt dat er geen enkel objectief element voorhanden is die toelaat te besluiten dat verzoeker deze kennis diende te hebben. Voorts wijst verzoeker erop dat hij een individuele aanvraag indiende en dan ook op eigen motieven wenst te worden beoordeeld. De onwetendheden van zijn echtgenote, die haar woning bijna nooit verliet en haar leefwereld zich bijgevolg beperkt tot haar huishouden, kunnen dan ook bezwaarlijk aan hem worden tegengeworpen. Dat verzoeker overigens niet weet dat er Koreaanse soldaten aanwezig waren, is volgens hem bezwaarlijk een element om te weerhouden als zijnde gebrekkige kennis van de regio. Het is niet omdat vele soldaten van Afro-Amerikaanse origine zijn in het Amerikaanse leger dat deze plots Afrikaanse soldaten worden. Hetzelfde kan, aldus verzoeker, gelden voor de Koreanen. De aanwezigheid van een ziekenhuis is luidens verzoeker irrelevant aangezien hij als Sikh geen normale toegang had tot de medische diensten. Verder wijst hij erop dat ze slechts zeer recent toegang hadden tot communicatie en media en dat er gewoon geen stroomvoorziening was. Wat betreft het handelsgebeuren, stelt verzoeker dat net zoals in België niet elke van de handelspartners alles weet over de zaak maar dat er een taakverdeling is.

2.1.2. In een “eerste middel”, aangaande het subsidiair beschermingsstatuut afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, werpt verzoeker op dat uit de documenten gevoegd aan het administratieve dossier, het reisadvies van Buitenlandse Zaken en andere algemene bronnen duidelijk blijkt dat de situatie voor Sikhs in Afghanistan uiterst onveilig en minstens onzeker is.

2.1.3. In een “eerste middel”, aangaande gemeenschappelijk aan de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, afgeleid uit de schending

van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en een gebrek in de motivering van de beslissing, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de door verzoeker neergelegde documenten niet naar authenticiteit nakijkt en dat er geen nazicht is gebeurd naar de effectieve nationaliteit van verzoeker zoals deze blijkt uit de voorgelegde stukken. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker uitgebreid naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan zijn verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) hoewel overbodig gezien het bedrieglijke karakter van zijn afkomst uit Charikar, tijdens het gehoor duidelijk blijkt dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht, (iii) de loutere vaststelling dat hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een sikh is niet volstaat om hem de status van vluchteling toe te kennen, en (iv) zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2012 (CG nr. 1217300), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4.1. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Afghanistan/Charikar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4.2. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt geboren (°1963) en getogen te zijn in Afghanistan/Charikar (administratief dossier, stuk 13, verklaring, punt 9). Voorts stelt verzoeker dat hij “een kledingzaak voor kinderen (had) in Charikar” tot aan zijn vertrek (administratief dossier, stuk 13, p. 2). Verzoeker spreekt Dari en leest en schrijft Punjabi (administratief dossier, stuk 13, p. 1 en verklaring nr. 8). Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde land en streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen zijn verblijf aldaar kan aantonen.

Zijn echtgenote (dossier RvV nr. 115.500) beweert eveneens geboren (°1969) en getogen te zijn in Afghanistan/Charikar. Niettegenstaande kan aangenomen worden dat het sociaal leven van een Sikh-vrouw in Afghanistan vrij beperkt is, moet ook een vrouw die 40 jaar in een bepaald land woont middels coherente verklaringen op eenvoudige vragen en antwoorden aannemelijk kunnen maken dat zij daadwerkelijk afkomstig is uit Afghanistan.

2.4.3. De Raad wijst er vooreerst op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verzoeker verwijst naar de door verweerder aangehaalde argumenten dat zijn echtgenote de bedoelde krijgsheren niet kon plaatsen. De Raad wijst er echter op dat dit slechts één argument betreft van een hele reeks onwetendheden van verzoekers echtgenote, die er allen op wijzen dat Afghanistan/Charikar niet de werkelijke regio van herkomst van verzoeker en zijn echtgenote is. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing tevens naar verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd, in tegenstelling tot wat hij beweert, en die eveneens bijdragen tot het besluit dat verzoeker zijn regio van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo weet verzoeker niet wie Ghulam Sediq, de burgemeester van Charikar, is; weet hij niet waarom gouverneur Abdul Basir Salangi eertijds werd ontslagen als hoofd van de politie van Kabul; is de partij van Gulbuddin Hekmatyar, één van de invloedrijke partijen in Parwan, hem onbekend; situeert hij de laatste presidentsverkiezingen verkeerd in 1385 (2006) in plaats van in 2009; is zijn kennis van de Sikh vertegenwoordiging nagenoeg onbestaande; is verzoeker niet op de hoogte van de aanwezigheid van meer dan vierhonderd (Koreaanse) soldaten en medewerkers van het provinciaal reconstructieteam in Charikar en kent hij hun nieuwe basis in Charikar evenmin. Het feit dat verzoeker niet geïnteresseerd was in politiek, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker zou immers als handelaar actief hebben deelgenomen aan het sociaal-economisch leven, zodat van hem een gedegen kennis kan worden

verwacht over het politieke en sociale leven in Charikar/Parwan. Er kan immers redelijkerwijs aangenomen worden dat in een land als Afghanistan, bepaalde prominente personen, zoals de burgemeester, de gouverneur en de krijgsheren een aanzienlijke rol spelen binnen de gemeenschap en dat zij zeer bepalend zijn in het dagdagelijkse leven van iedere Afghaan, inzonderheid wanneer deze dan nog handelaar is. Van verzoeker en zijn echtgenote wordt niet verwacht dat zij in detail alle informatie kunnen verstrekken over Afghanistan of Charikar/Parwan, doch wel dat zij met hun antwoorden aannemelijk maken dat zij getogen zijn in Parwan en deze plaats recentelijk verlieten om hun toevlucht te zoeken in België, zoals zij beweren. Het argument dat hij en zijn echtgenote slechts een beperkte scholing genoten en een teruggetrokken bestaan leidden, kan evenmin overtuigen. De Raad wijst er andermaal op dat indien verzoeker en zijn gezin heel hun leven in Charikar zouden hebben geleefd, zij als minderheidsgroep, en gelet op de turbulente jaren in Afghanistan wel degelijk beter op de hoogte zouden zijn van het dagdagelijkse leven en de vertegenwoordiging van en voor hun kleine gemeenschap, temeer verzoeker deelnam aan het economisch leven. In de mate hij zijn gebrek aan kennis over het ziekenhuis probeert te verklaren door te wijzen op het feit dat hij als Sikh geen 'normale' toegang had tot de medische diensten, blijft hij steken in een blote bewering. Ook zijn bewering met betrekking tot de beperkte communicatiemogelijkheden en de media kunnen niet overtuigen aangezien hij wel degelijk deelnam aan het openbare leven als handelaar en, naar zijn verklaringen, over radio, televisie en telefoon beschikte.

De motieven van de bestreden beslissingen, namelijk dat verzoeker niet weet waarom er een protestactie werd gevoerd tegen de verkeerspolitie van Charikar, hij de aanval op het provinciehuis en provinciegouverneur Salangi verkeerdelijk situeert begin mei 2012 in plaats van op 14 augustus 2011 en hij zelfs niets had gemerkt van de aanval terwijl verzoeker meer in het stadscentrum zou hebben gewoond en er diverse bommen tot ontploffing werden gebracht en de vuurgevechten tussen taliban en ordetroepen een uur duurden, en hij geen weet heeft van een nieuw park dat in Charikar werd geopend, worden niet betwist. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft het medisch voorschrift, gedagtekend 15 februari 2009, dat verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd wijst de Raad erop dat dit stuk geenszins vermag de lacunes in verzoekers kennis over Afghanistan/Charikar in een ander daglicht te plaatsen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas, in casu verzoekers afkomst, te herstellen.

In de mate verzoeker nog verwijst naar de ontvoering van zijn zoon en het betaalde losgeld en hij zich beklaagt over het feit dat het CGVS niet afdoende heeft geantwoord op de individuele motieven, wijst de Raad er enerzijds op dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers afkomst uit Afghanistan, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering door de taliban die zich aldaar zou hebben voorgedaan, en anderzijds dat hij en zijn echtgenote de ontvoering van hun zoon niet vermeldden tijdens hun verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat in het verzoekschrift niet wordt betwist. Verzoeker zijn verklaring hiervoor bij het CGVS kan niet overtuigen aangezien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat onbekenden 100 000\$ dollar vroegen "anders zouden ze hen ontvoeren" en "ik weet niet precies waarom ze aan ons geld vroegen". Deze verklaring is niet in het minst in overeenstemming te brengen met de bewering bij het CGVS dat zijn zoon werd ontvoerd en naar aanleiding daarvan losgeld werd gevraagd.

De Raad besluit dat een redelijke kennis over de regio van herkomst om te kunnen antwoorden op de door de commissaris-generaal gestelde vragen mag verwacht worden. Dat dit blijkens het gehoorverslag voor verzoeker en zijn gezin niet het geval is, is dan ook onaanvaardbaar. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan/Charikar niet aantoonst. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote hun herkomst uit Afghanistan/Charikar niet aantonen kan ook geen geloof worden gehecht aan het verblijf aldaar van zijn kinderen.

2.4.4. Verzoeker legt zijn militair boekje dat in april 1987 werd uitgereikt neer en de taskara's van zijn vrouw en zijn zoon die respectievelijk in 1976 en 1990 werden uitgereikt. Echter, dergelijke oude documenten bieden geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Deze documenten tonen niet in het minst aan dat verzoekers in Charikar hebben verbleven tot aan hun vertrek naar België. Bovendien is het niet aanvaardbaar dat verzoeker en zijn gezin geen enkel (recent) document voorleggen van hun bestaan in Afghanistan of elders, niettegenstaande verzoeker handelaar is en een winkel heeft/had in Charikar.

Gelet op het voorgaande, geeft verzoeker de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar hij en zijn gezin voor hun komst naar België hebben verbleven. Verzoeker geeft hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hem rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)". Ook het door verzoeker aangehaald arrest Singh et autres c. Belgique staat hem niet toe zijn ware verblijfplaats(en) doelbewust te verhullen en het onderzoek hiernaar enkel en alleen over te laten aan de Belgische asielinstanties zonder dat hij daarover enige waarheidsgetrouwe uitleg verschaft.

De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals hoger vastgesteld, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker en zijn gezin in Afghanistan of elders voor zijn aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.4.5. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie van Sikhs in Afghanistan is niet dienstig aangezien verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn afkomst uit en verblijf in Afghanistan en zijn nood aan bescherming. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over

zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas, en verklaringen die het onmogelijk maken geloof te hechten aan de bewering dat hij en zijn gezin tot recent in Afghanistan verbleven, en zonder enig objectief bewijs van hun bestaan de laatste 25 jaar maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen, voor zover ontvankelijk, zijn ongegrond.”

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS